

Hồi 70

An Thân Hồ Huyết

N

ại hán nọ có lẽ vì địa vị thấp kém, nên luôn kiểm díp bọ đở Tiểu Mỹ, vừa nghe Quái khiếu hóa không bán, gã sầm nét mặt lại hỏi:

- Ngươi muốn phải bao nhiêu tiền mới chịu bán?

Quái khiếu hóa thản nhiên đáp:

- Bao nhiêu tiền cũng không bán.

Đại hán giận dữ quát tháo:

- Ngươi dám cưỡng lệnh phải không?

Tiểu Phượng bỗng trừng mắt nhìn gã quát bảo:

- Tên quý kia, có mau tới đây đỡ lấy mâm đặt lên bàn, chẳng lẽ còn đợi lão nương hầu người nữa?

Đại hán bị quát mắng không dám nhiều chuyện nữa, vội luôn miệng vâng dạ, vội vàng với lấy các đĩa thức ăn đặt lên bàn rồi quay sang Bách Bộ Thần Quyền:

- Đấy, các người ăn đi!

Bách Bộ Thần Quyền mỉm cười đáp:

- Xin đại ca hãy thưởng tiền cho bọn tiểu nhân, chúng tôi không dám tùy tiện dùng cơm ở đây.

Đại hán lấy làm lạ hỏi:

- Ủa, sao người quái lạ vậy, vừa rồi mắt thấy rất cao hứng bây giờ lại từ chối không chịu ăn? Người xem, đây bàn là cá tươi thịt béo, có hơn là cơm thừa canh cặn mà các người vẫn ăn trăm lần không?

Bách Bộ Thần Quyền lắc đầu nói:

- Đại ca không biết đấy thôi chứ tôn chỉ của chúng tôi là không bao giờ xin cơm cả.

Đại hán nọ lúc đầu vẫn coi mọi người là bọn khiêu hóa, nay thấy đối phương từ chối sự tiếp đãi của mình, hổ thẹn quá hóa tức giận trợn mắt nói:

- Không ăn cũng không được. Nhị sư gia đã xuống lệnh thì các ngươi phải tuân theo.

Bách Bộ Thần Quyền lớn tiếng cười ha hả nói:

- Chúng tôi chỉ là những kẻ mãi võ sinh nhai, thực không dám nhận sự hậu đãi này.

Gã nọ tưởng đối phương cố ý châm biếm mình trước mặt nữ nhân, cả giận quát lớn:

- Không ăn thì thôi, mau cút đi.

Hoa Vân Biểu nguyên cố ý tùy cơ hành sự để thâm nhập hành cung của Ma đế, hơn nữa sau khi thấy Kiếm tỳ Tiểu Mỹ, chàng càng muốn điều tra cho rõ thực hư, ngờ đâu vị Bách Bộ Thần Quyền làm cho đại hán nọ nổi giận đuổi khách, thấy sự việc sắp bằng không, chàng lộ vẻ tức giận.

Nhưng điều này không thể trách được Bách Bộ Thần Quyền.

Vì hai con vật khỉ và chó nguyên y mượn đỡ của đệ tử Cái Bang, và đã giả dạng mãi võ sinh nhai, đương nhiên không thể nào bán cho người công cụ đã nuôi sống mình.

Nhưng Tiểu Mỹ vừa nghe đại hán nọ đuổi khách bỗng quát bảo:

- Các Mãnh người điên đấy ư, sao lại đuổi người ta đi như vậy?

Các Mãnh vội cười nịnh đáp:

- Tên hán tử này thực cứng đầu cứng cổ không đuổi gã đi để làm chi nữa?

Tiểu Mỹ vênh mặt cười nhạt đáp:

- Phía hậu viện còn muốn xem họ đấu kiếm đã.

Nàng ta vừa nói xong, Hoa Vân Biểu liền mừng thầm, định bụng chỉ có cách tiến vào hậu viện thế nào sẽ khiến cho phụ nhân họ Hoa lộ diện xem cuộc vui.

Nếu phụ nhân nọ bị giam cầm không được tự do, chàng cũng có thể quan sát được sự kiến tạo của trang viện mà phán đoán được nơi giam cầm của người nọ.

Hơn nữa nếu Ma đế không có lòng thương yêu thiếu phụ này, lão đã quyết không để người nọ ở Hành cung cấm mật như vậy. Nếu quả lão rất mực chiều chuộng thương yêu người đàn bà đó, nếu thiếu phụ lọt vào tay mình, cũng có thể nhờ đó cưỡng bách Ma đế bớt giết đi một vài nhân vật chính phái.

Chàng nghĩ như vậy bất giác sự mừng rỡ để lộ ra nét mặt.

Gã Các Mãnh híp mắt lại chăm chú nhìn trộm gương mặt xinh đẹp của Tiểu Mỹ cười toe toét nói:

- Mỹ cô nương không biết đấy thôi, cái bọn mãi võ này thì có chân tài thực học gì đâu.

Tiểu Mỹ bĩu môi đáp:

- Ta không biết, chứ còn ngươi thì biết nhiều lắm.

Các Mãnh đứng thộn mặt ra, môi mấp máy như còn định nói gì nữa, Tiểu Phượng đã tiến tới bất ngờ thưởng cho gã một cái bạt tai nảy lửa, khiến một bên mặt gã đỏ hồng.

Tiểu Mỹ cười khúc khích nói:

- Ngươi bị đánh cũng đáng lắm.

Các Mãnh giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Phượng lớn tiếng hỏi:

- Mụ điên rồi ư, sao bỗng dưng lại đánh mỗ như vậy?

Tiểu Phượng cười nhạt đáp:

- Lão nương không điên chút nào, chính ngươi mới điên thì có, Mỹ cô nương là người như thế nào, còn ngươi là hạng người gì, coi chừng lão nương khoét đôi mắt chó của ngươi nữa là khác...

Nói tới đó mụ giơ tay ra chộp lấy ngực áo Các Mãnh, tay kia giương hai ngón lên, như định dùng thức Nhị Long Song Châu móc mắt đối phương, khiến Các Mãnh khiếp hãi vùng chạy như giông gió ra cửa.

Tiểu Mỹ thấy vậy ôm bụng cười khúc khích không ngớt.

Tiểu Phượng chỉ nhếch mép cười giơ tay chỉ thức ăn trên bàn nói với Bách Bộ Thân Quyền:

- Các ngươi ăn đi, đừng để ý tới tên khốn kiếp ấy.

Đã có Tiểu Mỹ dặn bảo, Các Mãnh sao dám đuổi mọi người đi nữa?

Nhưng gã nọ ở ngoài cửa vẫn hậm hực gõ sĩ diện.

- Mụ kia giỏi lắm, dám ra tay đánh thái gia, mụ cứ chờ đó sẽ biết tay mỗ.

Tiểu Phượng đuổi theo ra thóa mạ:

- Tên quỷ quái đứng lại, có giỏi thì làm gì lão nương đi.

Hoa Vân Biểu quay lại nhìn quái khiêu hóa thấy chàng ta chỉ đứng lạng lẽ tùm tùm cười.

Tiểu Mỹ liền quay sang Vi Ái Linh nói:

- Sao các người lại không ăn mau ngồi xuống ăn đi, xong xuôi tôi sẽ dẫn xuống dưới hậu viện.

Vừa lúc ấy nhị sư gia đã quay trở lại, thấy Tiểu Phượng chặng Các Mãnh ở ngoài cửa, sau lại thấy thái độ của Các Mãnh đầy vẻ bẽn lễn đã đoán được việc gì xảy ra, lạnh lùng hừ nhạt, thủng thẳng tiến vào trong phòng, ngạc nhiên hỏi:

- Sao các người còn chưa ăn cơm?

Bách Bộ Thần Quyền ngẩng mặt đáp:

- Các vị cường bách hóa tử chúng tôi phải bán vật sinh nhai thì làm sao còn lòng dạ đâu ăn uống nữa?

Nhị sư gia đưa mắt nhìn Tiểu Mỹ rồi quay đầu lại cười nói:

- Bán hay không là tùy ở nơi bạn, cứ ăn đi đã rồi hãy nói chuyện sau.

Hoa Vân Biểu định bụng đã vào đằm rông hang hổ bất luận như thế nào cũng phải điều ta cho ra ngôi hành cung này của Ma đế, để sớm thoát khỏi chốn nguy hiểm này, chàng liền nháy mắt ra hiệu cho Bách Bộ Thần Quyền.

Đương nhiên Bách Bộ Thần Quyền biết rõ tâm lý của chàng nhưng y vẫn phải giữ dạng tiếp tục đóng kịch để đối phương khỏi đem lòng nghi ngờ.

Hai con vật chó với khỉ tuy y mượn dùng đỡ nhưng với thân phận một vị Tổng hương chủ của Cái Bang dù có mượn của một tên đệ tử để giải quyết việc hữu ích cho võ lâm cũng không có gì là quá đáng, huống hồ là vật ngoại thân.

Bấy giờ y liền cười ha hả nói:

- Ăn thì ăn cũng không sao, hóa tử mỡ đã ăn cơm của hàng ngàn hàng vạn nhà rồi, chẳng lẽ tới đây chẳng dám ăn nhậu thỏa thích một chuyến.

Dứt lời y lập tức ngồi xuống ngôi thủ vị, đợi Hoa Vân Biểu với Vi Ái Linh với quái khiếu hóa vào mâm y mới vẫy tay gọi nhị sư gia.

- Lão huynh với các vị hãy cùng lại đây, chúng ta vừa đúng bát tiên quá hải.

Nhị sư gia cười đáp:

- Các người cứ tự nhiên, bọn mỡ đã dùng cả rồi.

- Đúng lắm, đúng lắm, các vị là kẻ địa chủ, nhất định đã no nê rồi, chỉ khổ cho bọn khiếu hóa chúng tôi.

Vừa dứt lời Bách Bộ Thần Quyền đã cúi đầu xuống, bỗng khẽ ủa một tiếng, ngẩng đầu lên, cười cười nói:

- Đại sư gia không có rượu ư?

Hoa Vân Biểu hơi nhú mày lại nghĩ bụng:

"Chỉ mong ăn qua loa cho xong, thì cần gì rượu với chè nữa".

Ái Linh cũng hơi nhú mày cười nói:

- Thúc thúc, chúng ta sắp tới lúc đóng trò còn uống rượu chi nữa.

Bách Bộ Thần Quyền cả cười nói:

- Diệt tức đừng lý tới chuyện của thúc thúc, bây giờ không uống rượu trước, chút nữa tài nghệ kiếm pháp của các người không vừa ý chủ nhân, thì ta làm gì có dịp đòi uống rượu nữa.

Nhị sư gia đưa mắt liếc nhìn Hoa Vân Biểu rồi quay ra ngoài cửa bảo Các Mãnh:

- Lão đệ mau đi lấy rượu lại đây, xem họ uống được bao nhiêu.

Các Mãnh cung kính vâng lệnh quay người đi ngay. Giây lát sau gã vội vã ôm vò rượu lên châm đầy bát lớn của mình, đoạn cao giọng nói:

- Lam lão đệ uống nhé.

Quái khiếu hóa liền đáp:

- Tự nhiên là mỗi cũng phải uống.

Hoa Vân Biểu vốn không định uống, nhưng nếu không tiếp hai người nọ mấy chén, tất phải dùng với Ái Linh ăn no cơm, nếu nội viện đòi xem kiếm ngay, ắt bốn người phải chia làm hai nhóm, chỉ sợ thất thố chàng cũng vội rót nửa ly rượu.

Ái Linh hơi ngẩn người hỏi:

- Đại ca cũng uống?

Hoa Vân Biểu cười đáp:

- Ngụ huynh cũng phải tiếp thúc thúc vài chén chứ.

Bách Bộ Thần Quyền không nói năng gì tu luôn ba bát rượu cùng quái khiêu hóa khê khà ăn nhậu, chuyện trò vang động khắp phòng. Bỗng y phát giác bọn nhị sư gia trở mặt lên nhìn mình có vẻ kinh ngạc, lập tức ngừng chén cười hỏi:

- Mời quý vị nhậu các vị từ chối, chẳng lẽ cứ đứng cạnh đó nhìn cũng đủ no rồi ư?

Tiểu Mỹ hơi hổ thẹn vội quay mặt sang nơi khác.

Tiểu Phượng cười nhạt nói:

- Đúng là lũ quý đỏi ở đâu chạy tới ăn uống nom khó coi quá.

Các Mãnh kiêng dè Tiểu Phượng không dám nói nữa.

Nhị sư gia chỉ đứng cạnh đó nhếch mép cười, không hiểu hữu ý hay vô ý lại đưa mắt nhìn bốn người.

Hoa Vân Biểu kêu bất ổn thâm, vị nhị sư gia này tuy niên kỷ không lớn, nhưng là một võ lâm nhân vật có cặp mắt rất sắc bén với nhận xét của mình cũng chưa quyết đoán được võ nghệ của đối phương tới mức nào đây thực là một kẻ mai phục cực kỳ nguy hiểm.

Chàng vội cất tiếng nói:

- Thái thúc thúc, tiểu điệt ăn cơm đây.

Nhị sư gia bỗng nói:

- Các người cứ việc ăn uống no nê, thời gian hãy còn sớm lắm.

Quái khiêu hóa liền hỏi lại:

- Chẳng lẽ tới đêm khuya mới diễn trò.

- Không phải.

Tiểu Mỹ bỗng quay đầu lại đáp, đoạn tiếp:

- Đại nương ở hậu viện rất nóng lòng coi múa kiếm với tập nghệ.

Nhị sư gia khẽ gật đầu đáp:

- Việc này mỗ đã biết rồi cô nương hãy về trước đi.

Đợi Tiểu Mỹ đi rồi, y mới quay lại cười nói:

- Thái trưởng đoàn cứ việc ăn uống cho no say, không biết vị điệt nhi của bạn tên là gì thế?

Bách Bộ Thần Quyền đáp:

- Y tên là Vân Tiểu Hồ.

Nhị sư gia tươi cười nói:

- Không giống hồ thì nom giống trâu.

- Nào, bạn Tiểu Hồ cứ việc ăn nhậu, trước hết Hồ dẫn hiền thê vào trước nhé.

Hoa Vân Biểu cảm thấy đối phương quả thực lợi hại, mình đã cố tình mượn rượu để kéo dài thời gian, hầu cùng bốn người nhất tề tiến vào hậu viện, không ngờ chỉ lỡ lời bảo dùng cơm liền bị đối phương thừa cơ phân tán ngay, chàng đã nói rồi không tiện đối ý kiến, chỉ đành khẽ gật đầu tiếp tục ngồi ăn.

Ngờ đâu khi chàng vừa bước tới cạnh nồi cơm, Bách Bộ Thần Quyền cũng đưa bát tới nói:

- Tiểu tử cho ta một bát.

Việc này thực quả ngoài sự dự liệu của Hoa Vân Biểu, chàng vội giơ tay đỡ lấy cái bát.

Nhị sư gia cũng ngăn người ra lấy làm lạ hỏi:

- Sao đoàn trưởng lại không muốn tiếp nữa?

Bách Bộ Thần Quyền trợn đôi mắt hồ đầy gân đỏ lên, ngang nhiên nói:

- Sư gia chả nói sẽ dẫn người đi là gì?

Nhị sư gia gật đầu đáp:

- Đúng vậy, trước hết hãy dẫn hai người xuống hậu viện để diễn, kiếm đoàn trưởng với vị kia cứ việc ở lại ăn uống no nê.

Bách Bộ Thần Quyền lắc đầu đáp:

- Không được. Tiểu tử này nếu không có mặt tại hạ, nó chẳng làm được trò trống gì cả.

Y nói tới đó, thấy Hoa Vân Biểu đã bung cơm tới trước mặt liền đỡ lấy ăn lia lịa.

Quái khiếu hóa vẫn nốc rượu không ngót, bỗng lắc đầu quây quậy nói:

- Thực là hồng bét, tục ngữ có câu: "Uống rượu không say, chém đầu không chết", phen này mới được say sưa một nửa, không biết tiểu hóa tử này có được tiếp tục ở lại đây một mình để nhậu tiếp cho thỏa thích không?

- Không được.

Tiểu Phượng bỗng xen lời nói.

Nhị sư gia trừng mắt nhìn mụ, quát bảo:

- Ai khiến mụ lấm mồm như vậy?

Tiểu Phượng dám hung hãn với Các Mãnh nhưng khiếp sợ nhị sư gia này một phép, nghe nói vội quay đầu nhìn ra ngoài cửa phòng không dám cưỡng lại.

Hình như Các Mãnh cảm thấy nhị sư gia đã tiết hận giúp mình, mặt lộ đầy vẻ đắc ý.

Hoa Vân Biểu bặm bụng cười thâm, nhưng chàng luôn đem lòng giới bị vị nhị sư gia đầy vẻ bí ẩn này, thấy gã nó quát bảo Tiểu Phượng xong lại quay sang nói với quái khiếu hóa:

- Lão huynh cứ việc tùy tiện ăn uống thỏa thích.

Quái khiếu hóa lắc đầu nói:

- Nhị sư gia có thể ở đây bầu bạn với tại hạ được chăng?

Nhị sư gia hơi sững sốt hỏi lại:

- Một mình lão huynh uống không được hay sao?

- Như thế thì còn ý vị gì nữa, để trở về uống tiếp vậy.

Dứt lời, quái khiếu hóa giơ cao bát rượu lên một hơi tu sạch, vỗ bụng bôm bốp nói:

- Rượu tuy chưa say, nhưng cơm đã rất no nê. Các vị muốn xem loại kiếm nào? Đạt Ma kiếm, Thái Do kiếm, Kim Xà kiếm, Thất Tuyệt kiếm, Tru Lăng kiếm... chúng tôi xin làm vừa ý lão đệ ngay.

Nhị sư gia nghe y liền tiếp đọc ra mười loại kiếm pháp không biết là thực hay hư liền cười cười nói:

- Nếu vậy chúng tôi sẽ được một phen sáng mắt ra.

- Không sai, đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Quái khiếu hóa lại giở trò giễu cợt.

Nhị sư gia chỉ mỉm cười thủng thẳng đứng dậy đi trước dẫn đường. Bách Bộ Thần Quyền dẫn đầu đi sát phía sau lưng gã. Quái khiếu hóa chân nam đá chân chiêu bước theo Bách Bộ Thần Quyền, ngẩng đầu lơ lảo nhìn ngang liếc dọc tứ phía, miệng lẩm bẩm không ngớt, không ai nghe được y đang niệm thần chú gì.

Hoa Vân Biểu với Ái Linh sát vai nhau đi phía sau lưng quái khiếu hóa, hai người biết rõ sau lưng mình còn có Các Mãnh, nên trừ việc ngấm ngấm quan sát tình cảnh hai bên đường ra, không dám quay đầu lại nhìn.

Cả hai thấy quái khiếu hóa làm ra vẻ say sưa, nom thái độ rất ung dung tiêu sái, tha hồ nhìn ngang liếc dọc bất giác trong lòng lấy làm bội phục.

Thái Ất phủ Điều đoạn trang có tất cả ba lớp, qua hai chiếc sân rộng trồng đầy hoa cỏ phía sau lại còn một bức tường chắn ngang ngăn cách dãy nhà ở phía trước.

Bức tường ấy có chiếc cửa, hình bán nguyệt, qua khỏi cánh cửa ấy là tới hậu viện.

Bọn bốn người Bách Bộ Thần Quyền đi theo nhị sư gia tiến vào một hành lang phía tả, đi sâu vào phía hậu viện.

Vừa qua khỏi cánh cửa bán nguyệt, quái khiếu hóa bỗng quay đầu lại nói lớn:

- Lão đệ, chúng ta luôn mãi võ ở cửa trước, nên chưa bao giờ có dịp được xem hậu viện như thế nào. Vậy chúng ta phải xem xét cho mãn nhãn, để khi về còn khoác lác với huynh đệ chứ.

Các Mãnh liền quát bảo:

- Đây không phải là nơi các ngươi ngấm nghĩa bừa bãi.

Quái khiếu hóa hừ nhạt hỏi:

- Cái gì gọi là ngấm nghĩa bừa bãi, thỉnh bạn hãy nói ra cho mõ nghe xem?

Hoa Vân Biểu thừa cơ hội ấy đưa mắt liếc nhìn tứ phía, chàng thấy phía trước cánh cửa bán nguyệt là một khu rộng thoáng hơn hai mươi trượng dài hơn ba mươi trượng, bốn phía đều ngăn bằng những bức tường cao. Nơi đó được bao bọc bởi những cây hoa trái chi chít, có ba con đường trải đá dẫn thông tới một cây cầu ở phía trước ngôi đình, cảnh vật ở phía sau đình bị cây cỏ che khuất, nhưng có thể trông thấy ẩn hiện một tòa nhà nguy nga.

Vì dưới mặt đất cỏ mọc xanh rì, quyết không có đặt cơ quan mai phục, nếu có, chỉ bao hàm trong những đồ án kiến trúc nhân tạo chung quanh.

Nghĩ đoạn, chàng ngấm ngấm vận chân lực dùng đầu ngón chân ấn mạnh trên mặt con đường đá cảm thấy rất vững chãi, không có điểm gì khác lạ.

Mọi người đặt chân trên chiếc cầu, thì ra bên dưới là một cái hào sâu khoảng mấy thước nước trong tới tận đáy, cá lội nhớn như cũng không có điểm gì đáng nghi ngờ.

Một tòa bát giác đình ở sát đầu cầu, phía sau đình có mấy con đường ăn thông tới trong bụi hoa cỏ trước mặt. Nhưng khi đặt chân lên đình, bóng dáng tòa nhà nguy nga đã mất hút không còn thấy đâu nữa.

Nhị sư gia dẫn các người tiến theo một con đường đá nhỏ trong những bụi cây cỏ như rừng chỉ trông thoáng cái đã tới một ngôi nhà mát rất lớn.

Quái khiêu hóa suốt dọc đường luôn đấu khẩu với Các Mãnh cho tới dưới giàn bầu, bỗng chàng ta la lớn:

- Trông dưa trong hoa viên chín trông rất đẹp mắt, lại được hái ăn tươi hết trái này đến trái khác... À, phải rồi, để mỗi hái một trái cho con khỉ ăn mới được.

- Không được động tới nó!

Nhị sư gia vội quay đầu lại quát bảo.

Hoa Vân Biểu liếc mắt nhìn, thấy mặt nhị sư gia biến thành sắc vàng khè, chàng định bụng chẳng lẽ trong giàn dưa ấy lại có gì bí ẩn.

Vì hoài nghi như vậy, chàng vội đưa mắt quan sát kỹ, quả thấy giàn dưa ấy nặng trĩu, những cuống dưa nom hơi vàng, so sánh với lớp vỏ bên ngoài màu tía lục thực không tương xứng chút nào. Chỗ cuống dưa tiếp với giàn còn trông thấy cả những vết dao, như đã bị cắt rồi sau lại được dán dính lại.

Bấy giờ chàng sợ đằng sau có người giám thị, vội giơ tay nắm lấy tay Ái Linh, cười nói:

- Văn muội xem, xem chủ nhân nơi đây rất cẩn thận, trông cả một giàn bầu trong vườn, vừa nói chàng vừa ngấm ngấm khẽ bóp tay Ái Linh.

Ái Linh tự nhiên biết rõ trong giàn dưa kia thế nào cũng chứa sự bí mật gì, nàng mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, chỉ tiếc con khỉ của chúng ta không được một trái dưa tươi ăn.

Hoa Vân Biểu biết rõ Ái Linh đã hiểu ngầm, vội kiểm lời nói chơi vài câu, rồi đi qua giàn bầu ấy.

Chàng thấy có mấy gian nhà nhỏ kiến trúc ở hai bên chân tường. Ngoài mười trượng, chắn ngang trước mặt là một tòa nhà lầu hai tầng khá lớn rộng.

Từ mép giàn dưa tới lan can lầu nọ cách một khoảng trống, chỉ bày biện sơ sài mấy bồn hoa cỏ, có mấy cung nhân ngồi quanh đó nghỉ ngơi, duy phía dưới giàn bầu chỉ cách mấy thước lại có một chiếc ghế đá.

Nhị sư gia cùng mọi người ngồi lên chiếc ghế đá ấy đoạn gã nói:

- Các người không được đi đứng bừa bãi, để mỗ đi bẩm báo cho đại nương rõ. Các Mãnh hãy cẩn thận trông nom người nào muốn xông xáo hỗn loạn, lập tức không được tiếp đãi khách quý.

Các Mãnh vỗ ngực đáp:

- Nhị sư gia cứ yên tâm!

Bách Bộ Thần Quyền đợi nhị sư gia bước ra khỏi giàn dưa mới làm ra vẻ tức giận nói:

- Họ Các kia, các người mời chúng ta tới đây biểu diễn tài nghệ hay là đánh lừa để cầm tù hết?

Các Mãnh cười khẩy đáp:

- Muốn nói theo cách nào cũng được cả.

Hoa Vân Biểu đưa mắt nhìn ra phía sau các căn nhà nhỏ ở ngoài giàn bầu, thấy trên những đầu tường đều có dây leo chằng chịt, trên những dây leo ấy còn có trái cây to bằng trứng ngỗng như là loại Long Thiệt tương quả sinh trưởng ở Miêu Cương, có điều kỳ quái là những trái đó đều xanh mơn mớn, không có chút gì bị khô héo.

Chàng định bụng nếu quả những trái dưa đều là những vật có thể phát nổ, tất bọn mình không người nào thoát thân được, nhưng tòa trang viện này cùng dân chúng xung quanh cũng đều bị thương tổn lây, chắc Ma đế không đến nỗi ngu xuẩn bày ra các trò tất cả cùng bị hủy hoại hết như vậy. Nhưng ngoài vấn đề trên ra, thì còn cách nào giải thích khác thế?

Chàng đang suy nghĩ, bỗng cánh cửa lầu trước mặt mở toang, rồi những cửa sổ cũng có tiếng mở lách cách. Nhưng phía sau những cánh cửa ấy đều có trướng rủ nên không nhìn rõ trần thiết ở bên trong.

- o O o -